Verleidingsgoeroe Johnny Soporno houdt een pleidooi voor

‘Ik moet andere vrouwen ruiken. Anders gaat het niet’

Er zijn twee soorten vrouwen: sletten (zij doen het voor hun plezier) en hoeren (zij doen het voor de beloning). Er zijn ook twee soorten veelwijverij: fatsoenlijke en onfatsoenlijke. Johnny Soporno pleit voor de eerste soort. Want het is niet omdat hij met duizenden vrouwen heeft gecopuleerd dat hij geen manieren heeft. Soporno’s missie is simpel. Hij wil vrouwen bevrijden, mannen verlichten en iedereen gelukkig krijgen. Daarvoor geeft hij workshops en seminaries. Les één: met één vrouw lukt het nooit, met één man bij uitbreiding ook niet.

DOOR AN OLAERTS / FOTO JONAS LAMPENS

WIE IS JOHNNY SOPORNO?

Johnny Soporno is veertig jaar en woont in Toronto, Canada. Hij is getrouwd met Violet Marcell, 28 jaar en pornoactrice. Johnny Soporno is de stichter van The Worthy Playboy Institute. Hij is twintig jaar bezig geweest met de ontwikkeling van zijn *seductive reasoning*-paradigma. Het is de theorie achter zijn pleidooi voor waardige promiscuïteit. Dit weekend is hij voor het eerst in Brussel voor seminaries en workshops.

“Een getrouwde vrouw”, zo staat te lezen in de pamfletten van Johnny Soporno, “is een hoer onder contract”. Seks in ruil voor zekerheid, dat is de deal. Alleen valt de seks na een poosje danig tegen. Bovendien kan een vrouw maar van één ding zeker zijn: dat haar echtgenoot ook op een ander zit. Tenzij meneer te lelijk of te religieus is of vol complexen zit. Dan zou het kunnen dat hij misschien niet op een ander zit. Iets anders moet je je niet laten wijsmaken, zegt Soporno. Of heb je misschien ooit al een hengst gezien die zich bezighoudt met het opvoeden van pony’s?

Het is allemaal de schuld van de samenleving. Maar sociale programmatie, daar moet je niet intrappen. Zeker niet als je gelukkig wil zijn. Variatie is de sleutel, zowel voor mannen als voor vrouwen. En dus pleit Johnny Soporno voor veelwijverij, zij het met manieren. Hij heeft er speciaal een academie voor opgericht, het Worthy Playboy Institute. Hier geeft Soporno seminaries en workshops. Maar dit weekend speelt hij op verplaatsing. Hij is in Brussel met recepten voor geluk en heerlijke seks, met veel vrouwen, net zoals bij Johnny Soporno.

VALSE NAAM

Om in België te raken heeft Johnny Soporno niet het vliegtuig genomen in Toronto. Geen enkele Johnny Soporno is bovendien langs de douane gepasseerd. Johnny Soporno heet namelijk niet Johnny Soporno. Hij lijkt gewoon op Tony van *The Sopranos* en hij producet pornofilms. Vandaar de naam. Verder wil Johnny Soporno er niet op ingaan. Zijn vader en moeder zijn respectabele burgers in Canada. Zijn familie heeft met de hele zaak niks te maken. Soporno is het enige wat ik moet onthouden.

De handlangers van Soporno grossieren overigens allemaal in pseudoniemen. Ze noemen zichzelf Philip Vrijleven of Hansome Hyena, ook al weten ze dat het geen goed idee is. Valse namen wekken argwaan. Nochtans hebben ze helemaal niets te verbergen. “Het probleem is dat sommige mensen onze boodschap verkeerd begrijpen”, zegt Philip Vrijleven. “Ze kunnen niet verdragen wat we zeggen, omdat de waarheid te confronterend is. Daarom wil ik mijn privéleven beschermen.”

Johnny Soporno heeft begrip voor de weerstand die zijn theorieën opwekken. Maar hij vindt er geen graten in. Weerstand is eigen aan nieuwigheden. De naam Galileo valt en de naam Jezus. Johnny Soporno heft zijn armen horizontaal en buigt het hoofd naar rechts. “Nee, het loopt niet altijd goed af”, lacht hij. “Maar ik wil mijn boodschap toch verspreiden. Het is gewoon eigenbelang, hoor. Ik word er gelukkig van om mensen gelukkig te maken.”

JOHNNY EN DE HORMONEN

Kan allemaal best zijn, maar ik vind dat Johnny Soporno zich niet met mijn geluk moet bemoeien. Ik ben perfect in staat om mijn eigen plezier te definiëren. En als iemand mij een slet noemt, zal ik daar niet van wakker liggen. Ook al is het volgens Johnny Soporno de ergste belediging die er is voor een vrouw. Gelukkig vindt Soporno het niet erg dat ik hem niet geloof. “Als je niet wilt luisteren, ook goed”, zegt hij. “Maar als je ongelukkig bent of vragen hebt, bel maar.”

Mijn kop eraf als ik ooit terechtkom in de Blackberry van Johnny Soporno. In zijn telefoon zitten honderden nummers van vrouwen met daarbij ook hun menstruele cyclussen. Als bij een van zijn vriendinnen ‘de rode vlag uithangt’, piept zijn gsm. “Op die manier weet ik altijd waarom een vrouw zich zus of zo gedraagt”, legt hij uit. “Vrouwen hebben immers twee soorten argumenten: echte en hormonale. Er zijn van die dagen waarop hun argumentatie hormonaal bepaald wordt. Als je dan met ze wilt discussiëren kun je maar beter op de hoogte zijn.” Voorts vindt hij het handig om te weten in welke van haar twee fases een vrouw zich bevindt. “In de eerste helft van de cyclus is ze op zoek naar een lieve man om mee te nestelen. In de tweede fase is ze belust op lekkere venten om mee te neuken.”

Er borrelen drie vragen op. Eén: is het bij alle vrouwen in Johnny Soporno’s telefoon tegelijkertijd prijs? (Tenslotte is samen menstrueren dé truc van een harem.) Twee: hoe zit het met de hormonale argumenten van Johnny Soporno zelf? En drie: kan Johnny Soporno ruiken dat ik eventueel met een rijp ei over straat loop?

Voor de truc van de harem heeft hij alvast zijn eigen verklaring: “Vrouwen die in een gemeenschap leven, stemmen hun maandstonden op elkaar af, dat weet iedereen. Vrouwen doen dit echter niet om de onderlinge concurrentie uit te schakelen. Ze doen het om hun bevallingen te spreiden in de tijd. Stel je maar eens voor dat een hele harem tegelijk zwanger wordt. Honderd baby’s in één keer, dat krijg je niet voor elkaar. Daarom is het beter dat vrouwen in een harem om de beurt zwanger zijn. Samen menstrueren is een kwestie van populatiemanagement.”

> JOHNNY SOPORNO:
> Ik ben geen scharrelaar. Ik zeg niet zomaar eender wat om vrouwen uit de kleren te doen gaan

Over de hormoonspiegel van Johnny Soporno hoeven we ons de kop niet te breken. Die is toch op alle dagen van de maand onvoorspelbaar. Kous af.

En ten slotte het antwoord op onze derde vraag. Nee, Johnny Soporno kan niet raden of een vrouw ongesteld is. Daarom houdt hij de kalenders bij in zijn telefoon. En er zitten nog dingen in zijn mobieltje. Hij laat me een fotootje zien van hemzelf en Violet. Violet heeft niet veel kleren aan en Johnny zit met zijn vingers tussen haar benen.

TESTIKELS KWIJT

Violet zit mee aan tafel tijdens het interview. Boven de bilnaad heeft ze een tatoeage met het corporate logo van het Worthy Playboy Institute. Johnny Soporno stelt me voor: zijn vrouw. Ik verslik me bijna in mijn koffie. Johnny Soporno is getrouwd. “In Canada gaat dat vanzelf”, zegt hij. “Als je twee jaar met iemand samenwoont, ben je automatisch getrouwd. Denk maar niet dat ik ervoor naar het gemeentehuis ben gestapt. En naar de kerk nog veel minder. Ik zou waarschijnlijk gewoon in vlam schieten voor het altaar. Geen pastoors of burgemeesters in mijn slaapkamer.”

Toch zijn Johnny en Violet al vier jaar samen en zijn ze nog altijd even verliefd. Wat ik wel moet weten is dat Violet niet de enige is. Hoe zou Johnny Soporno anders ooit nog opgewonden kunnen raken? “Ik moet andere vrouwen kunnen ruiken”, zegt hij. “Anders gaat het niet. Violet heeft precies hetzelfde. Ik zou niet willen dat ik de enige ben met wie ze seks heeft. Wij zijn niet elkaars bezit en hiermee ontsnappen we aan een hoop ellende.”

Dat kan ik me goed voorstellen. Vrijheid is blijheid. Maar verder geloof ik niet dat seks met Jan en alleman per definitie tot een gelukkig leven leidt. We vragen hem of seks met veel vrouwen zijn opperste genot is. Johnny Soporno beweert van niet. “Ik hoef niet de hele tijd overal mijn penis in te steken. Sterker nog, als ik morgen mijn testikels kwijt ben, zal ik mezelf niet ophangen. Aanvaarding is het hoogste goed. Als je een brommer koopt, mag je niet verwachten dat je honderd jaar op die brommer kunt rijden zonder ooit de olie te verversen. Als je in het leven niet het onmogelijke verwacht, raak je veel minder snel ontgoocheld.” *Poor expectation management*, zo noemt hij het, weten dat het voor mannen en vrouwen onmogelijk is om het bij één sekspartner te laten.

KATTIGHEID UIT DEN BOZE

“Weet je wat er zo leuk is aan Violet?”, gaat Johnny Soporno verder. “Violet valt op dezelfde vrouwen als ik. Op hetzelfde moment ook nog. *(lacht)*” Zelf houdt Johnny Soporno ook van mannen, zij het alleen voor de conversatie. Hij wil Violet in de sponde gerust delen met andere heerschappen, zolang hij er zelf niet hoeft aan te komen.

Het lijkt misschien alsof Johnny Soporno een bandeloos huwelijk heeft, maar dat is niet zo. Behalve condooms, hiv-tests en géén kinderen hebben Johnny en Violet duidelijke afspraken gemaakt. Johnny Soporno somt op. “Ik ben niet de enige man in Violets leven en ik ben niet verantwoordelijk voor haar geluk. Violet van haar kant heeft beloofd dat ze altijd haar best zal doen om zich niet vijandig te gedragen. Ze moet heus niet al mijn vriendinnen sympathiek vinden. Maar kattigheid is te allen tijde uit den boze.”

Dan spreekt Violet: *“I wish more men were like Johnny.”* Waarop Johnny: *“I’m working on it, honey.”* Probeer daar maar eens een speld tussen te krijgen. Het plan van Johnny Soporno is waterdicht.

Het verschil tussen Johnny en andere womanizers is dat Johnny respect heeft

Liever bloot dan bloed

De Italianen hebben de afgelopen zomer bevestigd dat ze niet vies zijn van een stevige brok vrouwelijk schoon op de buis. Ze houden er zelfs in die mate van dat de audities voor twee showgirls of *‘veline’* voor de populaire satirische tv-show *Striscia la notizia* meer dan vijfduizend kandidaten lokten en een hetze veroorzaakten in het hele land. Het programma loopt op het Canale 5-netwerk van premier Silvio Berlusconi.

De hoofdprijs van de audities: een contract om een volledig jaar halfnaakt met je kont te mogen draaien op de bureaus van de mannelijke presentatoren. De populariteit van de wedstrijd heeft her en der verontwaardigde reacties uitgelokt bij critici die het armzalige tv-aanbod in Italië aanklagen. Maar volgens de voorstanders is het allemaal vrij eenvoudig: Italianen houden van bloot op tv, zoals Amerikanen een boontje hebben voor geweld. Anders gesteld: “Italianen vinden er helemaal geen graten in om een knappe, halfnaakte vrouw te zien naast een mannelijke nieuwspresentator.”

(EB)

DVD

De gevoelige huid van babyboomers

FOTO RV

Joanna Lumley en Denis Lawson vertolken een stel dat zich niet wil neerleggen bij het nakende einde.

Goed nieuws voor wie de BBC-serie *Sensitive Skin* heeft gemist op Canvas. Het eerste seizoen verschijnt deze maand op dvd. *Sensitive Skin* volgt het leven van Davina (*Ab Fab*-ster Joanna Lumley) en Al (Denis Lawson), een stel babyboomers dat de zestig dan wel voorbij is, maar zich daarom nog niet neerlegt bij de nakende derde leeftijd. Hij is een hypochondrische schrijver, zij is een ex-model dat deeltijds in een galerie werkt (“een hobby”). Ze leven in een strakke loft in Londen en hebben, volgens hun familieleden, lang niet goed nagedacht over hun pensioen. Daar liggen ze niet wakker van, des te meer van het idee dat het einde nadert. Het absolute einde, maar ook het einde van schoonheid, van roem, van begeren en begeerd worden.

De allereerste scène zet meteen de toon. Davina haalt bij de dokter een nieuw voorschrift voor de hormonenkuur die ze volgt. De arts wijst haar plichtsgetrouw op de risico’s en vraagt of ze haar gezondheid nog wel op het spel wil zetten in ruil voor een frisser gezicht. “Ja”, antwoordt ze laconiek. “Dat weet ik. Maar laat ons vooral geen slapende honden wakker maken.” Terwijl Al met zijn miskend genieschap en zijn ingebeelde ziekten worstelt, is zij op zoek naar het opwindende leven dat ze ooit had en dat nu onherroepelijk verleden tijd dreigt te worden. Een galante aanbidder, een jonge minnaar en conversaties met haar frustratie (in de vorm van een marinier) blijken, net zoals de hormonenkuur, tijdelijke opkikkers, waarna ze zich afvraagt of dit nu echt de laatste keer was.

Hoewel de serie onder de noemer ‘humor’ valt, is ze geen dijenkletser. De sfeer is even melancholisch als de regenachtige straten van Londen, de glimlach verschijnt als vanzelf als het leven of de mens zelf nog maar eens een absurditeit produceert. Dat de serie in Groot-Brittannië zo’n succes was, is deels te danken aan Joanna Lumley, die erin slaagt haar Patsypersonage uit *Absolutely Fabulous* volledig te doen vergeten. Al zal het vergrijzende, maar mentaal jeugdige publiek er ook wel voor iets tussen zitten. Voor jongere kijkers is er minder materiaal om zich mee te identificeren. Voor hen dient de serie eerder als de geest van de toekomst. In die zin geeft *Sensitive Skin* alleszins stof tot nadenken.

(CO)